

Meister siin, Figaro seal

„Õhtuleht“ 27. 4. 1992

• Teo Maiste laulab ja õpetab •

Estonia Teatri talveaia esimesel hooajal jõudis roheliste taimede keskele oopergi. Sinna keskele on ooper võtnud kaasa ka ühe kuju, mis petab: kas on kusagil mõni haljasala jäänud Mare Mikofipurskkaevu võrra, lägeda-maks?

Tegelikult on see Amor ja pritsib vett ainult mõtteliselt, ja tema autorid on Kunstiülikooli tudengid Liina Keevalik ja Reili Evert. Kus-tav-Agu Pümann oli andnud üli-õpilastele õppeülesandeks Donizetti ooperi „Don Pasquale“, missugune tükk võeti juhtumisi ka talveaia mängu-kavva. Sel moel said õppeülesande nuti-kamad täitjad – siiski alles II kursuse tu-dengid – endale töö, mis võiks päriseltki kuhugi kõlvata.

Amorit kannab Estonia Teatri ehtne nurgakivi, mis omakorda kannab kuu-päeva 13. 06. 1910. Niisugust seost rõ-hutada ehk tundubki meelevaldatu, aga täiesti kohatu see ka ei ole. Sest etendus-ki on meelevaldatu ja kerglane, mida ei saa koomilise ooperi puhul ju etteheiteks pidada. Näitejuht-lavastaja Neeme Kuningas on olnud õige heas tujus ja suutnud sellest teisigi nakatada. Or-kester kui ooperietenduse vältimatu koostisosana on küll puudu, aga ei tule mõttessegi panna seda pahaks. Talveaia olustikus võib klaveriga (kontsertmeister Ellen Maiste) küll. Artistidel on oma ansambli ja duettidega nii muidugi keerulisem (mänguplatsi ruumiline avarus veel peale selle), aga sõherduste vaevade ületamine kuulub kutseoskuste juurde, ja meie, kes me kuulame, ei pruugi neid õnneks märgata.

Oma sõiduvees on Teo Maiste. Suur meister noore põlvkonna keskel. Villu Valdmaa – Malatesta, Pirjo Levanõ – Kauga – Nõrina, Too-

Vambola Saltupuu foto

TEO MAISTE (don Pasquale) ja VILLU VALDMAA (Malatesta) „Don Pasquale“ etenduses Estonia Teatri talveaias.

mas T o h e r t – Ernesto, Alar P i n t s a a r – Notar. Kaks esimest on kindlamad ja kokkuvõttes pole noorel põlvkonnal vigagi. Talveaia kõlatingi-mused on sellised, et meister jääbki suu-reks, ning need, kes seda veel pole, saa-vad häälele suurust juurde.

TEO MAISTELE on see teine „Don Pasquale“. Esimene oli 1974 ja tuleb kolmaski – vana vanemuislasena on ta Taisto N o o r e l e lubanud, et liitub „Vanemuise“ lavastusse.

„Don Pasquale“ tuli välja ühe koos-seisuga. Kas pole see riskantne?

TEO MAISTE: „Risk on alati. Vanad olitjad rääkisid, et Estonia kunagises „Deemoni“ lavastuses oli viis Tamarat, ja ikkagi jäänud etendus kord ära, sest

kõik Tamarad olnud haiged... Enamik meist on ka „Ratsamehes“ üksi osa peal. Omal ajal olin Richard Straussi „Roosi-kavaleris“ ainsana rollil ja ma ei mäle-ta, et minu pärast oleks tulnud etendus ära jätta.“

„Don Pasquales“ teie enda õpilased ei laula, aga on sobiv hetk küsida, kui-das käib teie kui pedagoogi käsi. Kui kaua juba õpetate?

„Lauluõpetaja sai minust hooajal 1970/71, ja kohe konservatooriumis.“

Kui palju teil lõpetanud on olnud?

„Seitse.“

Nii vähe?

„Pealtnäha nii võib-olla tundub. Aga arvestagem, et koos ettevalmistusosa-konnaga kestab konservatooriumi lau-luõppimistsükkel seitse aastat. Mõni ei

õpigi pärast ettevalmistusosakonda eda-si, mõni langeb välja.“

Võiks teie lõpetanud nimeliseltki mainida. Minule tuleb esimesena meelde Taimo Toomast.

„Tema õppis algul Ervin Kärveti klas-sis, minu juures ainult kaks viimast kur-sust. Tema on nüüd juba üle poolteise aasta Viinis. Viini Riigiooperi studios. Detsembris käis Tallinnas. Tundub, et tal läheb kaunis hästi. Teeb Riigioope-riski väikesi osi. Mis kõige olulisem – selles keskkonnas on võimalik õppida, areneda, ja tahet Taimo Toomastil jätk-ub. Mingi noortetripiga tegi ta kaasa Mozarti „Così fan tutte“, sellega käidi Itaaliaski. Juhtusin nägema Kesktelevi-sioonist üht Viini-lõiku. Viini Riigioo-per, kus liigub ka Taimo Toomast, kes laulab Mozarti Figaro aariat.

Minu juures on lõpetanud näiteks Thomas Mürk, Aivar Auväär, Ivari Judanov, Jaan-Villem Sibul...

Praegu on mul neli üliõpilast: Nende hulgas Andrus Mitt, kes tegi suvel edu-kalt läbi ka Sibeliuse Akadeemia katsed, kuid pole meiegi konservatooriumist loobunud: õpib mõlemal pool korraga, saab mitmekülgselt hääleharidust. Kon-servatooriumi on ta kord juba lõpeta-nud, viiola erialal, ja laulnud Filhar-moonia Kammerkooris. Häälelt on ta kammerlik bass. Esmaspäevalgi helistas mulle.

Paari kuu eest osales ta Claudio Mon-teverdi ooperballeti „Il ballo delle ingra-te“ (mis tähendab tõlkes vist tänamatute naiste b. lli) kontsertettekandes barokk-orkestri saatel Helsingi Vanas kirikus. Raadio kandis kontserdi üle, võtsin selle linti.“

HELLE KULO